

Kald og tjeneste

Der er kun et kald: At komme til Jesus

For nogle år siden læste jeg en artikel med overskriften: *Gud – hvad vil du med min fremtid?* Der var specielt et par sætninger i den, der blev enormt klagende for mig og lige siden har klinget i mine ører, når jeg har overvejet spørgsmålet om kald og tjeneste:

”Tja, hvad er kald egentlig? Kald er at komme, når Jesus siger ”Kom til mig!” Det er mit og dit kald. At komme til Jesus. Punktum. Så er der ikke mere. Mit livs kald er at være hos Jesus.” og senere i artiklen: ”Jamen, har Gud da ikke planer for mig? Jo, bestemt. Guds master-plan med dig hedder: Du skal være sammen med mig – nu og i evighed. Det er den plan, Gud arbejder hårdt på, og den skal du også sætte alt ind på. Og i den sammenhæng tænker Gud også tanker om din fremtid. Derfor er det vigtigt, at vi hele tiden blander Jesus med ind i den...Gud vil sige ”nej” til det, der lige nu vil få dig bort fra ham. Endnu oftere vil han sige: ”Du må selv bestemme” mellem de mange valg, som du alle kan udfylde, mens du kommer nærmere på ham”.” (Skrevet af Erik Dahl i *Indre Missions Tidende* 17-2003)

Gud vil bruge os

Der er masser af opgaver, der skal løses – måske er der nogle, der står mit navn på. De fleste er måske i virkeligheden unavngivne. Men grundlæggende spørges vi om villighed til at tjene – og dermed lade noget vigtigere gå forud for vores lyst, bekvemmelighed eller selvrealisering. Disse opgaver er ikke vores egentlige kald, men de ligger i forlængelse af det, fordi vi har hørt kaldet om at komme til Jesus og har ladet ham binde os til ham og ladet ham blive den bestemmende magt i vores liv. For mig har det været velgørende på denne måde at få det med kald og tjeneste lidt ned på jorden. Jeg er blevet mindre optaget af, hvad der lige præcist er mit kald, eller hvilke opgaver, der lige præcist skulle stå mit navn på, og mere optaget af at have fokus på villigheden til at lade mig bruge der, hvor der er opgaver, jeg er udrustet til at løse.

Det har sat noget på plads for mig omkring forholdet mellem Guds suverænitæt og mit ansvar. Gud lægger planerne, men han har også givet mig ansvar for at skønne, hvor jeg kan indgå i dem. Han har kaldet mig til at leve ham nær og leve af hans ord, så jeg kan skønne, hvad der er hans vilje. Som Paulus udtrykker det: *Og tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne.* (Rom 12,2) Når vi udfordres til at skønne, er det ikke noget, vi gør løsrevet fra Gud, men netop i bundethed til ham. Derfor skal jeg også blande Gud ind i alt, hvad der foregår i mit liv, så jeg kan se, om de prioriteringer, jeg lige nu har i mit liv, er med til at holde mig hos ham, eller om de står i fare for at føre mig væk fra ham.

Kald og udrustning

Det mest naturlige og ligefremme at tænke er, at Gud har ment noget med at skabe mig med de evner og anlæg, jeg har fået givet. Han vil bruge mig, som jeg er. Det jeg har fået givet, må jeg ære ham med. Mens jeg gør det, er jeg helt afhængig af, at han er til stede med sin Ånd. *Jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav vækst* (1 Kor 3,6)

Det betyder ikke, at Gud ikke kan udruste på tværs af naturlige gaver. Hvis der er brug for det, gør han det! Det er bare ikke det mest almindelige. Derfor skal vi også frimodigt lade os bruge med det, vi har fået. Også selv om nogen ville kunne gøre det endnu bedre end os. Tanken om at skulle være den bedste for at kaste sig ud i noget, kommer ikke fra Gud. Den er selvoptaget og ikke optaget af at ære Gud. Det er ikke perfekte mennesker, Gud vil bruge. Det er mennesker som dig og mig.

Nogle har personlige anlæg som gør, at det er meget oplagt, hvad de skal tjene med. Fx musikalske evner eller praktisk håndelag eller organisatorisk talent. Andre er mere bredt udrustning og kan i virkeligheden bruges i mange slags opgaver. For de sidste er udfordringen måske størst i forhold til at passe på sig selv og også få sagt nej indimellem, fordi de bliver spurgt om så mange forskelligartede opgaver.

For alle gælder det, at det er vigtigt både at kunne sige ja og nej. Ja, fordi Gud vil bruge os alle. Nej, fordi vi både har ansvar for de mennesker, der står os nær, og for os selv. Gud vil bruge os. Han vil ikke misbruge os. Da disciplene kom tilbage til Jesus efter at have været sendt ud i forskellige tjenester, gav han dem først anledning til at fortælle om alt det, de havde haft gang i, og derefter opmuntrede han dem til at trække sig tilbage og hvile sig lidt. (Luk 9,10). Denne vekselvirkning mellem arbejde og hvile gælder på alle områder i vores liv. Den er en del af skaberordningen og de ti bud og derfor en Guds gave til os og udtryk for hans omsorg.

Kald og afkald

Der er altid en omkostning eller et afkald i forbindelse med et valg. Når noget vælges til, er der samtidig noget, som vælges fra. Når vi vælger at lade os engagere i forskellige opgaver i Guds rige, er det, fordi vi i troskab mod ham, som vi tjener, skønner, at det er vigtigt. Derved bliver det udtryk for en prioritering. I denne prioritering ligger implicit, at noget andet er mindre vigtigt.

Grænserne for, hvad det helt konkret må koste, kan af forskellige årsager være forskellige fra person til person – men viljen til afkald er afgørende. Ikke fordi afkaldet er vigtigt, men fordi sagen er det.

Der er brug for mange forskellige ressourcer. Hvis du på en særlig måde er blevet mindet om at give af dine materielle værdier, er der ting, du må afstå fra – fx nyanskaffelser i samme tempo som naboer eller venner, fx dyre ferierejser osv. Hvis du på en særlig måde er blevet mindet om at bruge af din tid i forskellige tjenester, er der noget andet, du ikke får tid til – det kan fx være

fritidsinteresser. Hvis du rejser til udlandet som missionær eller flytter til et område i Danmark med få kristne, fordi Gud på en særlig måde minder dig om en tjeneste der, er der mennesker, du ikke på samme måde som før kan være sammen med, eller andre afsavn, du må leve med.

Der er ikke nogen, der skal synes, det er synd for dig, eller at det skulle være noget særligt – for du har taget et valg i lydighed mod en påmindelse, Gud har givet dig. De valg, vi tager på denne måde, er der velsignelse ved – for de er med til at holde os hos Jesus og bevare os i troen på ham. Og de er dine medmennesker til gavn, både her og nu og for evigt.

Kaldets grænser

Det hører med til Guds skaberorden, at det mest grundlæggende i den er relationerne. Først vores relation til ham, dernæst vores relation til dem, vi er sat iblandt. Her skal vores nærmeste – forældre, ægtefælle, børn – have vores første prioritet. Når Guds skaberorden er sådan, betyder det, at opgaver i Guds rige eller vores lønarbejde eller andre ting aldrig kan gå forud for ansvaret for vores nærmeste. De mennesker, som Gud har givet mig som mine nærmeste, er også dem, han først og fremmest har givet mig ansvar overfor. At lade kald til tjeneste gå forud for dem er misforstået. At gøre det, kan i virkeligheden have meget selviske motiver og være en måde at flygte fra et ansvar.

Megen uansvarlighed og selviskhed kan skjule sig bag begrundelser om, at man bliver "nødt" til at være på arbejde eller skjule sig i åndelige begrundelser om, hvor vigtigt det er at arbejde i Guds rige. Ind imellem er forklaringen "bare", at vi har svært ved at sige nej til ting med god samvittighed – og dermed lader os styre af en fejlprogrammeret samvittighed, fremfor at lade os styre af ansvaret for de mennesker, der er blevet betroet os.

Standset af ydre omstændigheder

Kaldet til at høre Gud til og dermed tjene ham er livslangt, men vi har ikke nødvendigvis et livslangt kald til en bestemt opgave. For mange er variation med til at bevare gnisten og arbejdsglæden. Derved undgår vi, at opgaverne ender som tunge byrder, der bare suger energi uden at give noget igen. Trofasthed i de opgaver vi står i lige nu, er af afgørende betydning, men der kan ikke sættes åremål på, hvor længe de skal vare.

Nogle gange sætter ydre forhold en stopper for en konkret tjeneste. Vi kan opleve at vi sættes af uden selv at være herre over det. Det kan være pga. egen sygdom eller sygdom i nærmeste familie. Visumproblemer. Økonomiske forhold. Uenigheder mellem mennesker, der skal arbejde sammen, som ender i uløselige konflikter. Osv.

Når det sker, kan vi rammes af både frustration, anfægtelse og tvivl. Vi kan spørge, om Gud virkelig har råd til, at ydre omstændigheder skal bremse for evangeliets udbredelse? Vi kan spørge, om det så i virkeligheden var Guds vilje, at vi skulle ind i opgaven, siden vi bliver bremset i den. Spørgsmålene er mange – svarene få. Også her er det vigtigt at holde sig for øje, hvad vores første kald er, nemlig at komme til Jesus. Og det, som vi får særlig gavn af her, er at følge Guds opfordring til at lukke ham ind i alle forhold i vores liv. *Udøs dit hjerte som vand for Herrens ansigt!* (Klages 2,19).

Der er ting, vi må bøje os for uden at forstå dem. Det, vi gør erfaring af, er, at vi er underlagt vilkårene i denne verden, hvor syndens grundlæggende konsekvenser blander sig i alting. Kun glimtvis griber Gud ind over for disse konsekvenser. Men vi ved, at også når han ikke gør det, er vi i hans hånd. Først på opstandelsens morgen bliver vi befriet fuldstændig fra disse vilkår.

Men at leve Gud nær er min lykke, jeg tager min tilflugt til Gud Herren, så jeg kan fortælle om alle dine gerninger. (Sl 73,28). Med dette vers sluttet Salme 73, efter at salmisten i første del har klaget over, hvor godt han synes, det går de ugudelige, og hvor lidt eller ingen ydre profit der er ved at høre Gud til og tjene ham. Sådan så det ud for salmisten, lige indtil han fik øje på, hvordan det endte for de ugudelige – uden håb og uden Gud. Den lykke, salmisten taler om, rækker længere end til materiel velstand og ting, der lykkes. Den findes på trods af det og har med vores første og vigtigste kald at gøre: at komme til Jesus og være hos ham.

Ellen Esmarch Pedersen